

du sa

Du sa

- Vafanerefråganom?

Och ja, du drog ihop alla orden, alla bokstäver och ljud till ett enda.

Jag minns det. Jag minns också att jag betraktade dina näsvingar, hur de fladdrade rytmiskt när du talade.

Det fick mig att vilja fnittra. Så jag fnittrade. Lite tyst. Litegrann.

- Garvaruåtmej?

Å, jag ville skratta högt när du sa det. Jag menar, du hade ju ditt eget språk, precis som små, små barn också har sitt eget språk. Allvarligt, jag tycker det är skitspännande och väldigt innovativt, jag beundrar den sidan av dej (samtidigt som jag hatar nästan alla de andra).

- Jag beundrar den sidan av dej, sa jag.

- Vilken jävla sida?

- Mittuppslaget!

(Jamen jag vet, jag borde inte garva åt mina egna skämt men ibland kan jag inte låta bli. Oftast kan jag inte låta bli. Jag är så lättroad. (Och nervöst lagd?) (Och har så dålig humor att jag är den enda som skrattar?) Du fnös.

- Du e ju fan sjukihuvvet ju.

(Jag fnittrade lite till. Men nu var det nog mest av nervositet, min humor var bortblåst och inte ens den dåliga humorn fanns kvar).

Jag pillade lite på en hårttest jag missat att peta in i min slarviga hårknut i nacken. Borde ha klippt mig för längesen. För kanske två år sen borde jag ha klippt mig. Mycket jag borde ha gjort för två år sen. Och för längre tid än så.

- Borde ha klippt mig för minst två år sen, hörde jag mig säga.

Du tittade på mig med den där blicken. Jag blev sju år igen. Med iver och osäkerhet, med otyglad tunga och fjärilar i alla kroppsdelarna. Onda fjärilar. Köttätande fjärilar.

- Det skadar ju inte att tvätta håret ibland, du kan ju börja bry dej om hur du ser ut, det är ju ett tydligt tecken på att du är sjuk att du inte bryr dej om hur du ser ut. Vafan, skaffa lite snygga kläder och sminka dej!

(Du lät så arg). (Jag blev så liten).

- Jag, eh...

Mitt hår blev en parodi på Elisabeth Höglund. Min kropp en parodi på... mig själv.

- Men kolla på dej själv, mänska! Vem fan som helst skulle ju bli rädd! Tur för dej att jag sett mer av dej, jag säger det här för att jag bryr mej om dej. Det vet du ju. Du vet ju att jag inte vill vara elak, jag säger bara saker för att hjälpa dej, för att du inte förstår bättre, för att du ska kunna utvecklas.

Jag ville det inte, men jag gjorde det, jag fnittrade och sa

- dina näsvingar fladdrar när du pratar...

Och sen kom tystnaden. Och sen kom det svarta. Och jorden som försvann under mina fötter och dina fötter som uppenbarade sig i mitt synfält var allt jag såg. Och ljudet av mina andetag, mina hjärtslag.

Kolibrivingar.

Någonstans i bakgrunden fnittrade jag ännu och i förgrunden, nej i centrum av allt, hörde jag din röst

~~- jag kan inte hjälpa dig längre, vi är färdiga nu.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren FiL-o-Sofi med Poeter.se id #5007 innehar upphovsrätten